

Aandsdannelse, de har, til de Krav, deres Aand stiller og maa stille for at holde sig frisk — og vort Samfund maa kræve, at den holdes frisk. Det er et Samfundslag, som meget faa tænker paa; nogle har nok, nogle faar nok, men der er nogle derimellem, som i Virkeligheden er dem her i Landet, der lider allermost. Jeg tror saamænd, at største Delen af Cæciliaforeningens Medlemmer efter det Kendskab, jeg har til Foreningen efter mange Aars Tilslutning til den, hører til den Slags Mennesker. Disse almindelige Talemaader om Velhavere og almindelige Folk er noget, vi maa se at komme bort fra. Der er ikke her i Landet almindelige og ualmindelige Folk, vi er alle ret almindelige, vi skulde se at blive lidt mere ualmindelige, det bliver vi ved at være med til et ualmindeligt Arbejde, og det er vi, naar vi støtter Cæciliaforeningens Arbejde. Grunden til, at den søger om Tilskud, er ikke den, at de andre Foreninger har Tilskud; den siger udtrykkelig, at den søger, fordi den trænger til det økonomisk, og det er afgørende. De, som kender den, ved, hvor store Ofre adskillige Folk i København har bragt netop for at holde den gaende. Disse Folk forsvinder, og de, som kommer i Stedet, har ikke Raad, og derfor søger de Hjælp hos Staten.

Med Hensyn til Aarhus Teaterer jeg noget i Vilderede. Jeg er imidlertid klar over, at jeg ikke kan være med til at stemme for noget, som vil slaa det ihjel, hvilket paastaas vil ske, naar man tager Tilskudet fra Teatret. Man siger, at saa kan andre Provinsteatre ogsaa komme med Fordringer, men Aarhus er nu engang Jyllands Hovedstad, og det skal den blive ved at være. Odense og Fyen kommer ikke op ved Siden af Aarhus og Jylland. Lad Aarhus Teater blot beholde sit Tilskud en Aarrække endnu, saa kan vi se, at faa Orden paa disse Teaterforhold baade i Danmarks Hovedstad og i Provinzen Jyllands Hovedstad. Jeg stemmer for Bevillingen og haaber ogsaa, at den faar Flertal.

Endelig vil jeg blot til Slutning anbefale Bevillingen til Dansk Folkemuseum. Alle vore Museumsforhold trænger til en Ændring. Lad os være fri for at faa en Kommission om dette Spørgsmaal, men lad os fra Ministeriet faa et Initiativ og lad de fornuftige Folk, vi har forskellige Steder, udarbejde en Plan, uden at der nedsættes en Kommission, og lad saa Rigsdagen faa med det at gøre. Der maa en Udgang derpaa. 1918 udløber Lejemaalet for Dansk Folkemuseum, der er Grund til at tage fat straks.

Emil Petersen: Den ærede Ordfører (Mads Larsen) omtalte bl. a. et Samraad, som er opført under Nr. 140 i Betænkningen, vedrørende de kommunale Efterskoler, og henstillede til den højtærede Minister at stille sig velvilligt til Andragender og Ønsker fra Ledere af Skoler, som ikke var kommunale, men som var satte i Gang af private. Jeg vil støtte denne Henvendelse fra den ærede Ordfører. Man gik frem paa en noget lignende Maade, da man i sin Tid — allerede i 90-erne — gik med til Statsstøtte til almindelige Efterskoler, som ikke lededes af Lærere, der havde offentlig Ansættelse. Jeg tror, man den Gang begik en Fejl, og jeg maa bemærke, at det glæder mig for saa vidt, at man i Aar har ladet denne Tilføjelse udgaa af Finanslovsforslaget, og det er ikke foreslaaet fra nogen Side at genoptage den, men da der fremdeles staar, at det er til bestaaende Efterskoler, betyder det dog i Realiteten det samme, nemlig at de Lærere i den offentlige Skole, som muligvis kunde etablere og med Held lede en Efterskole, ikke kan faa Statsstøtte. Det ligger imidlertid ikke for. Derimod foreligger Spørgsmaalet om disse kommunale Efterskoler, som man nu vil supplere Afterskoleundervisningen med eller sætte i Stedet for Afterskoleundervisningen. Der vil jeg ligesom den ærede Ordfører henstille til den højtærede Minister, at man ikke holder skarpt paa, at Skolen skal ledes af Kommunen. Det maa være nok, naar de stedlige Skoleautoriteter, Skolekommissionen og Kommunen, har Indseende med Undervisningsplanen og med Undervisningen i det hele taget, med Besøget o. s. v., og at de billiger dem og støtter dem med et Bidrag. Saa har man en Garanti for, at der ikke sker noget uheldigt eller uforsvarligt paa dette Omraade. Vi ved alle, at der blev gjort Tilløb i Efteraaret mange Steder til Etablering af denne Undervisning, Fortsættelsesundervisning for den konfirmerede Ungdom. Men der var mange Steder, hvor Forsøget ikke lykkedes, og det kommer af, at de Folk, der skal sætte det i Værk, har ikke dette Arbejde som særligt Fag. Der er baade Lærere, og maaske Lærerinder, Friskolelærere, Privatskolelærere i det hele taget, og Haandværksmestre, som meget godt kunde iværksætte og med Held gennemføre en saadan Undervisning for den konfirmerede Ungdom, men naar disse Folk faar en Undtagelsesstilling og ikke faar samme Støtte fra det offentlige, som Kommunerne kan faa, vil de privates Initiativ blive hemmet. Jeg tror derfor, at naar man virkelig ønsker, at Fortsættelsesundervis-